

Chương thứ 22

TÌNH MỘNG CÒN CHƯA HẾT TÌNH

Anh mặt trời rực rỡ.

Phong Tứ Nương đi giữa ánh mặt trời, nước mắt hôm qua giờ đã khô ráo. Nàng thề mình nhất định sẽ không khóc nữa.

Hiện giờ, bao nhiêu suy nghĩ lý luận của nàng đều bị bài bác, nhưng nàng đã thề sẽ nhất định tìm ra cho được "người đó".

Ít ra nàng cũng biết được, người đó có nuôi một con chó nhỏ.

Một con chó chạy ngang qua đường cái, đi dọc theo bóng mát dưới mái nhà, đi lười biếng về phía trước.

Phong Tứ Nương cũng đi theo nó một cách dửng dưng.

Dĩ nhiên nàng biết con chó không phải là con chó mà người đó nuôi dưỡng, có điều, nàng không biết đang nên đi về hướng nào, mới tìm ra người đó, tìm ra Tiêu Thập Nhất Lang.

Kỳ quái nhất là, ánh mặt trời càng chói chang, đi dưới bóng mát ngược lại càng cảm thấy mệt mỏi.

Cơn say của Phong Tứ Nương đã qua, sau một ngày như vậy, bây giờ nàng đã cảm thấy mệt mỏi.

Nàng muốn ngủ, nhưng sợ ngủ không được, nằm soải ra trên giường mắt nhìn trừng trừng trên trần nhà, cái mùi vị muốn ngủ mà ngủ không được, nàng đã thường thức qua không biết bao nhiêu lần.

Cô độc, tịch mịch, mất ngủ, chán chường ... đều là những thứ thống khổ khó chịu nhất của con người trên thế gian này, có điều, đối với một người phiêu lãng mà nói, những thứ thống khổ này nhất định đều phải chịu đựng hết.

... Phải chịu đựng tới bao lâu?

... Lúc nào thì mới được bình yên?

Phong Tứ Nương không dám nghĩ thêm.

Người chồng biết chiều chuộng, con cái biết nghe lời, mái nhà ấm cúng, sinh hoạt yên ổn thoải mái ...

Những điều đó vốn là những thứ người đàn bà không thể thiếu thốn trong đời, trước kia nàng cũng từng mơ ...

Có điều, bây giờ đã lâu lắm rồi nàng không nghĩ tới, bởi vì, những chuyện đó đã xa nàng, xa nàng quá.

Đường cái rộng ra, nhưng người đã thưa dần. Nàng đi ra khỏi con phố náo nhiệt, ra ngoài thành, trên con đường vắng tanh, có một cái khách sạn nhỏ, cổng tím, tường thấp, trong vườn thấy trồng mấy chậu cúc, đám thu hải đường, giống như một nhà thường người ta ở.

Nếu bên ngoài không có tấm bảng treo lủng lẳng trước cổng, nơi đây xem ra không giống một khách sạn.

Khách sạn không phải khách sạn, nhưng rốt cuộc cũng là khách sạn, và lại đối với một người lẳng tử mà nói, cũng là một an ủi không còn gì hay hơn. Vì vậy, Phong Tứ Nương bèn bước vào, thuê một phòng nhỏ an tĩnh, thật tình nàng rất cần một giấc ngủ.

Bên ngoài phòng lầu xấp xỉ có một cây cổ thụ thật rậm rạp, che khuất ánh mặt trời. Phong Tứ Nương nằm trên giường, nhìn cái bóng cây ngã trên khung cửa, trong lòng trống lỗng vô cùng, hình như có biết bao nhiêu điều để nghĩ, mà ngay cả một điều cũng không nghĩ ra.

Gió rất nhẹ, thổi hiu hiu qua song cửa.

Nơi đây thật tình quá yên tĩnh. Mí mắt của nàng càng lúc càng nặng, nàng rốt cuộc dần dần đã muốn đi vào giấc ngủ, hầu như đã ngủ rồi.

Khô nôi chính ngay lúc nàng đã chìm vào trong giấc ngủ, bỗng nhiên nàng nghe phòng bên có người đang khóc.

Khóc rất bi ai, và rất nhỏ, có điều, Phong Tứ Nương nghe rất rõ ràng.

Nơi đây tường vách quá mỏng, lại quá yên lặng.

Phong Tứ Nương trở mình lại, đang tính ngủ tiếp, tiếng khóc càng lúc càng nghe rõ hơn. Là tiếng khóc của một người đàn bà.

Trong lòng bà ta rốt cuộc đang có tâm sự gì? Tại sao lại một mình trốn ở đây ngồi khóc?

Phong Tứ Nương vốn không muốn xen vào chuyện của ai, nàng đã có đủ phiền não của chính mình.

Không chừng bởi phiền não của nàng đã quá nhiều, do đó, thấy người khác đau khổ, chính nàng cũng cảm thấy khó chịu.

Rốt cuộc nàng nhịn không nổi phải ngồi dậy, mang giày vào, rón rén bước ra khỏi phòng.

Bóng mát đầy sân, cửa phòng đối diện đang đóng chặt.

Nàng ngập ngừng một lát, tiếng khóc còn chưa ngừng, nàng mới bước qua, nhẹ nhẹ gõ cửa.

Một hồi thật lâu, trong phòng mới có tiếng nhỏ nhẹ hỏi ra:

- Ai đó?

Giọng nói ấy sao nghe quen quá.

Trái tim của Phong Tứ Nương bỗng nhiên đập mạnh lên, nàng dùng sức đẩy tung cánh cửa ra, lập tức nhịn không nổi thất thanh kêu lên:

- Là chị!

Người đàn bà trốn ở trong phòng khóc tý tê nầy giờ chính là Thẩm Bích Quân.

Trên bàn có rượu.

Thẩm Bích Quân hình như đã say. Có người say rồi thích cười, cười không ngừng; có người say rồi thích khóc, khóc không ngừng.

Nhìn thấy Phong Tứ Nương, Thẩm Bích Quân không những không ngừng khóc, nàng ngược lại càng khóc dữ.

Phong Tứ Nương đứng ngay đó, nhìn nàng khóc.

Nàng cũng là đàn bà, nàng biết đàn bà khóc, chẳng ai khuyên can gì được.

Nếu có người khuyên, nàng ta ngược lại càng khóc dữ nữa.

Khóc, có lúc cũng giống như uống rượu.

Một người có thể khóc, một người có thể uống rượu.

Có điều, nếu mình đang uống rượu, mà có người lạnh lùng đứng một bên nhìn mình uống, nhất định sẽ uống không trôi.

Khóc cũng vậy.

Thẩm Bích Quân bỗng nhiên nhảy dậy, lấy cặp mắt khóc đã đỏ ửng cả lên trừng trừng nhìn nàng hỏi:

- Chị lại đây làm gì?
- Tôi đang tính hỏi chị, chị lại đây làm gì?

Phong Tứ Nương nhẩn nha ngồi xuống:

- Tại sao chị lại đây?
- Tại sao tôi không được lại đây?

Thẩm Bích Quân không những đang đau khổ, hình như nàng cũng đang tức giận vô cùng. Bình thời, nàng không bao giờ nói ra được những câu xung đột với người khác.

Nhưng Phong Tứ Nương chỉ cười mỉm:

- Dĩ nhiên là chị lại đây được, có điều, chị đã về lại nhà rồi kia mà?
- Về nhà nào?
- Bạch Mã sơn trang.

- Bạch Mã sơn trang không phải là nhà của tôi.

Nước mắt của Thảm Bích Quân hình như lại rơi xuống.

- Tôi hôm qua, tôi về lại Bạch Mã sơn trang, lúc ấy chị có ở đó không?

- Có.

- Nếu vậy tại sao chị lại chạy một mình ra đây?

- Tôi cao hứng!

Thảm Bích Quân đang dùng sức cắn chặt môi:

- Tôi cao hứng muốn đi là tôi đi.

Phong Tứ Nương không buông tha tý nào:

- Chỉ tiếc là chị xem ra không có tý hứng thú nào. Rốt cuộc chị vì lẽ gì mà chạy ra đây vậy?

Thảm Bích Quân không trả lời. Trên bàn có rượu, nàng bỗng nhiên chụp lấy bình rượu, đưa lên miệng uống.

Nàng muốn say, say rồi sẽ quên đi những chuyện mình không muốn nghĩ tới, cũng sẽ từ chối trả lời những câu nàng không muốn trả lời.

Chỉ tiếc là bình rượu đã cạn, chỉ còn thừa mấy giọt, giống như nước mắt rơi là chẳng xuống.

Rượu là đắng, là chua, là khô, cũng như nước mắt vậy, chẳng qua, rượu thì có lúc bị cạn đi.

Nước mắt thì sao?

Bình một tiếng, bình rượu đã rớt xuống đất, vỡ tan tành.

Người của nàng còn tan vỡ hơn cả bình, bởi vì, trái tim của nàng không những vỡ tan, con mộng của nàng cũng vỡ tan.

Cả một cuộc đời sinh mệnh của nàng, còn thừa lại chỉ là một thân xác tan tác.

Phong Tứ Nương nhìn nàng.

... Mệnh vận tại sao đối với nàng tàn bạo đến thế?

... Bây giờ nàng đã trở thành một người như vậy, tại sao còn muốn hành hạ nàng thêm nữa?

Phong Tứ Nương bỗng nhiên thở nhẹ ra một hơi nói:

- Bất kể chị vì lý do gì, chị không nên chạy ra đây lần nữa.

Thẩm Bích Quân ngơ ngẩn nhìn những mảnh vụn dưới đất, cặp mắt mỹ lệ ấy đã biến thành như không hồn:

- Tôi không nên?

Phong Tứ Nương nói:

-- .

Thẩm Bích Quân bỗng nhiên lại cười nhạt nói:

- Có điều tôi hôm qua chị còn bức tôi nhất định phải đi với chị.

Phong Tứ Nương nói:

- Tôi hôm qua không chừng tôi đã sai lầm.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Chị cũng có những lúc sai lầm?

Phong Tứ Nương gật gật đầu nói:

- Tôi sai lầm, bởi vì, trước giờ tôi chưa bao giờ nghĩ theo hoàn cảnh của chị.

Nàng chỉ nghĩ tới có một người.

Nàng làm tất cả mọi chuyện, đều vì muốn cho y sung sướng, muốn cho y hạnh phúc.

Vì y, nàng không tiếc hy sinh bất cứ chuyện gì.

Có điều người khác thì sao? Người khác tại sao phải hy sinh vì y? Người khác không lẽ không có quyền sống cho mình sao?

Phong Tứ Nương rầu rầu nói:

- Chị nước khổ cũng nhiều quá rồi, vì y mà hy sinh cũng quá đủ rồi.

Đến bây giờ, nàng mới nhận ra, nàng không có quyền ép buộc người khác vì y mà chịu khổ, xây cái hạnh phúc của y trên bất hạnh người khác.

- Bây giờ chị nên vì chính mình mà sống sung sướng yên ổn một lúc, chị không giống tôi, nếu chị cứ sống lang thang như thế này, đời chị coi như là tiêu hủy rồi đó.

Đây là lời nói thật lòng của nàng.

Đối với người đàn bà xinh đẹp như hoa, bạc mệnh như tờ giấy này, nàng quả thật có một thứ thông cảm và thương mến không sao nói cho xiết được.

Nhưng nàng quên rằng, thương tiếc có lúc cũng giống như là châm chọc, có lúc còn dễ làm người ta càng đau lòng hơn nhiều.

Thảm Bích Quân vốn đang ráng kiềm chế nước mắt của mình, bỗng nhiên lại khóc ràn rụa.

Nàng dùng sức nắm chặt hai tay lại, một hồi thật lâu, mới từ từ hỏi:

- Chị nói tôi phải làm sao?

Phong Tứ Nương nói:

- Tôi muốn chị trở về.

Thảm Bích Quân nói:

- Về? về đâu? Chị đã biết rõ ràng tôi không còn nhà đâu mà về.

Phong Tứ Nương nói:

- Nhà là do người ta làm ra, chỉ cần chị vẫn còn có một người, chị có thể làm thành một cái nhà.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Người? ... Tôi còn có một người?

Phong Tứ Nương nói:

- Chị trước giờ vẫn có y.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Liên Thành Bích?

Phong Tứ Nương gật gật đầu, cười khổ nói:

- Tôi cứ nhìn lầm y, y không phải là người tôi tưởng tượng, chỉ cần chị về lại bên cạnh y, y nhất định sẽ đối đãi chị tử tế, hai người còn có thể xây một cái nhà thật xinh xắn với nhau.

Thẩm Bích Quân đang lắng nghe, hình như nghe đến xuất thần, như một đứa bé đang nghe chuyện thần thoại thật là đẹp.

Phong Tứ Nương nói:

- Bây giờ tôi mới khám phá ra, cái tên tông chủ của một tổ chức bí mật tên là Thiên Tông, là một người nhỏ thó, nuôi một con chó nhỏ, và không phải là Liên Thành Bích.

Nàng thờ dài, nói tiếp:

- Vì vậy, đáng lý ra tôi không nên lại ép chị bỏ y đi, bất kể ra sao, ít nhất y không hề gạt chị, chị về tới bên cạnh y, so với sống một cuộc đời phiêu lãng tốt hơn nhiều.

Thẩm Bích Quân còn đang lắng nghe, hình như còn nghe đến xuất thần.

Trên đời này không có người đàn bà nào thích ra ngoài đi phiêu bạt.

Có phải nàng đã xiêu lòng?

Phong Tứ Nương nói:

- Chỉ cần chị bằng lòng, tôi sẽ đưa chị về lúc nào cũng được, thậm chí tôi sẽ xin lỗi y dùm cho chị.

Đây cũng là lời nói thật lòng của nàng.

Chỉ cần Thâm Bích Quân được hạnh phúc, dù nàng phải làm chuyện gì, nàng cũng chịu.

Nhưng Thâm Bích Quân bật cười lên, bỗng nhiên cười lớn lên như điên cuồng.

Phong Tứ Nương ngẩn người.

Trước giờ nàng không bao giờ tưởng tượng ra Thâm Bích Quân có thể có phản ứng như vậy, lại càng không thể tưởng tượng Thâm Bích Quân có thể cười như vậy.

Nàng quả thật không biết làm sao cho phải.

Chính ngay lúc đó, tiếng cười của Thâm Bích Quân bỗng biến thành tiếng khóc ... không phải là khóc rầm rích, cũng không phải khóc nhỏ nhẹ, mà là khóc òa lên. Trừ Tiêu Thập Nhất Lang ra, nàng cũng chưa hề khóc như vậy trước mặt ai.

Nàng khóc như một đứa bé sợ hãi gì đó.

Khóc kiểu này thậm chí so với cười còn muốn bất bình thường hơn, cứ như thế mà khóc mãi, nhất định sẽ khóc thành điên thật chứ không phải đùa.

Phong Tứ Nương nhin không nổi xông lại, chụp lấy vai của nàng.

Thâm Bích Quân vẫn còn đang khóc.

Phong Tứ Nương cắn chặt răng, bỗng nhiên đưa tay ra, tát một cái vào mặt nàng.

Thẩm Bích Quân bỗng nhiên ngừng khóc.

Không những tiếng khóc ngừng lại, mà hô hấp, huyết mạch, tư tưởng đều ngưng bật lại.

Cả người nàng bỗng nhiên ngưng lại, cứng đờ, làm như bỗng trở thành một người gỗ hoàn toàn.

Phong Tứ Nương rơi nước mắt mắt, buồn rầu nói:

- Tại sao chị làm vậy? Có phải vì tôi nói sai lắm không?

Thẩm Bích Quân vẫn không động đậy, cặp mắt trống lỗng vô thần, hình như đang nhìn nàng, mà hình như đang nhìn xa xa.

Phong Tứ Nương nói:

- Tôi có nói sai gì, tôi ...

Thẩm Bích Quân bỗng nhiên nói:

- Chị không sai gì cả, y quả thật không phải là tông chủ của Thiên Tông, nhưng tôi thà y là vậy đi.

Phong Tứ Nương lại ngăn người ra hỏi:

- Tại sao?

Thẩm Bích Quân nói:

- Bởi vì tông chủ của Thiên Tông, ít ra cũng còn là một con người.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Không lẽ y không phải sao?

Gương mặt của Thẩm Bích Quân vì đau khổ mà nhăn nhó lại:

- Tôi cứ tưởng y là một con người, dù y có là tốt là xấu, cũng là một nhân vật, nào ngờ y chẳng qua chỉ là một tên nô tài.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Nô tài? Nô tài của ai?

Thẩm Bích Quân nói:

- Nô tài của Thiên Tôn.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Thiên Tôn?

Thẩm Bích Quân nói:

- Tiêu Dao Hầu là con của trời, người kế thừa y dĩ nhiên là Thiên Tôn.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Liên Thành Bích không phải là Thiên Tôn, y lại là nô tài của Thiên Tôn?

Nàng càng kinh ngạc, nhin không nổi hỏi:

- Chuyện đó sao chị biết?

Thẩm Bích Quân nói:

- Bởi vì ... bởi vì, tôi vẫn còn là vợ của y, tối hôm qua tôi ngủ trong phòng y.

Những lời nói ấy, như những cây roi. Nàng nói ra, như chính nàng đang dùng roi đánh vào người mình.

Cái cảm giác ấy không những là dày vò chính mình thôi, mà còn là bi thương, thất vọng ... còn có một thứ nhục nhã không thể hình dung trong đó.

Phong Tứ Nương hiểu cái cảm giác đó.

Nàng không hỏi gì thêm. Thẩm Bích Quân nói tiếp:

- Y nghĩ là tôi đã ngủ, y tưởng tôi đã uống hết chén thuốc y đưa cho tôi.

- Chị biết đó là mê dược?

- Tôi không biết, có điều, tôi không uống miếng nào.

- Tại sao?

- Tôi cũng chẳng biết rốt cuộc tại sao, tôi chỉ không muốn uống, chẳng muốn uống thuốc gì cả.

Phong Tứ Nương đang thở dài trong bụng.

Nàng biết lý do tại sao ... một người đối với sinh mệnh mà tuyệt vọng rồi, chỉ còn muốn dầy vò chính mình, nhất định sẽ không chịu uống thuốc.

Trên đời này có rất nhiều chuyện, xem ra là tầu xảo, thật ra nếu ngồi nghĩ lại kỹ lưỡng, sẽ thấy trong đó nhất định đã có "tiền nhân".

Đã trông lấy cái "nhân" thì sẽ gặt lấy cái "quả" ... Nếu đã hiểu rõ đạo lý ấy rồi, sau này có trông gì cũng phải cẩn thận hơn.

Thẩm Bích Quân nói:

- Chị không ngờ tôi đem chén thuốc lên đồ đi?

Phong Tứ Nương thở ra:

- Y nhất định không ngờ được chuyện đó, nhân vì trước đây chị chưa hề gặt y bao giờ.

... Đây là một chữ "nhân".

Thẩm Bích Quân nói:

- Lúc y vào phòng, tôi đang còn thức.

Phong Tứ Nương nói:

- Nhưng chị giả vờ như đã ngủ.

Thẩm Bích Quân nói:

- Nhân vì, tôi không muốn nói chuyện với y.

... Lại cũng một chữ "nhân".

Phong Tứ Nương hỏi:

- Y không thức chị dậy?

Thẩm Bích Quân lắc lắc đầu nói:

- Y chỉ đứng ở đầu giường nhìn tôi, nhìn một hồi thật lâu, tuy tôi không dám mở mắt ra, nhưng có thể cảm thấy dáng điệu của y rất kỳ quái.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Kỳ quái?

Thẩm Bích Quân nói:

- Lúc y đang nhìn tôi, toàn thân tôi hình như từ từ lạnh hẳn ra.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Sau đó rồi sao?

Thẩm Bích Quân nói:

- Tôi xem có vẻ như đang ngủ, nhưng trong lòng đang nghĩ đến rất nhiều chuyện ...

Lúc đó nàng không nghĩ đến Tiêu Thập Nhất Lang.

Hai năm nay, Tiêu Thập Nhất Lang đã chiếm cứ toàn bộ sinh mệnh, toàn bộ tư tưởng của nàng.

Nhưng lúc ấy, nàng đang nghĩ đến Liên Thành Bích.

Bởi vì, Liên Thành Bích đang đứng ở đầu giường, bởi vì, giữa nàng và Liên Thành Bích, không phải là không có những chuyện xưa đáng nhớ.

Y rốt cuộc là người đàn ông đầu tiên trong đời nàng.

Nàng nghĩ đến đêm tân hôn hôm đó, nàng cũng nằm trên giường giả vờ ngủ, y cũng đứng ở đầu giường như vậy, nhìn nàng, không hề thức nàng dậy, còn rón rén đắp chăn cho nàng.

Lúc ấy trong lòng nàng khăn trương và thẹn thùng, cho đến bây giờ, chỉ cần nàng nghĩ lại, trái tim còn đập mạnh lên.

Từ lúc hai người cùng chung sống với nhau, y không hề làm chuyện gì kinh động đến nàng.

Y thủy chung vẫn là một người chồng ôn nhu và chịu đựng.

Nghĩ đến đó, nàng cơ hồ nhịn không nổi muốn mở mắt ra, gọi y lại bởi chuyện với y cho qua một đêm dài đằng đẳng.

Có điều, chính ngay lúc đó, nàng bỗng nghe có tiếng ngón tay của ai gõ nhẹ trên cánh cửa sổ.

Liên Thành Bích lập tức bước lại, mở cửa sổ ra, hạ giọng nói:

- Người lại trễ đây, mau mau vào đây.

Người bên ngoài vừa cười vừa nói:

- Lâu ngày không gặp còn hơn cả tân hôn, ông không sợ tôi phá rồi hai người sao?

Nghe giọng nói của người đó, Thâm Bích Quân bỗng nhiên lạnh cả toàn thân.

Đây là giọng nói của Hoa Như Ngọc.

Nàng nhận ra giọng nói của y. Có điều nàng không ngờ rằng, Hoa Như Ngọc lại đi tìm đến Liên Thành Bích.

Bọn họ tại sao lại qua lại với nhau?

Thâm Bích Quân gắng gượng kiềm chế mình, tập trung tinh thần, lắng nghe bọn họ nói gì.

Liên Thành Bích nói:

- Ta biết ngươi sẽ lại, do đó, tìm cách cho nàng ngủ trước.

Hoa Như Ngọc nói:

- Bà ấy không tỉnh dậy đấy chứ?

Liên Thành Bích nói:

- Nhất định là không, ta cho nàng uống thuốc, ít ra cũng ngủ tới sáu tiếng đồng hồ.

Hoa Như Ngọc đã nhảy từ cửa sổ vào, cười ngặt nghẹo nói:

- Ông bỏ bao nhiêu tâm huyết mới đem bà ấy về được lại đây, bây giờ lại để cho bà ta ngủ, có phải là hạnh phụ đêm xuân lắm không?

Liên Thành Bích hững hờ nói:

- Tôi không hề tìm nàng về, tự nàng muốn về lại.

Hoa Như Ngọc cười nói:

- Thảo nào mà người ta nói ông là tay siêu quần, không những ông đem bà ta về, còn đem trái tim bà ta về nữa.

Liên Thành Bích cũng cười lên một tiếng nói:

- Nếu tôi chỉ muốn đem người của nàng về thôi, thì hà tất phải phí bao nhiêu công phu làm gì.

Nghe đến đó, Thẩm Bích Quân cảm thấy không những toàn thân mình lạnh hắt ra, trái tim cũng chùng hắt xuống.

Nàng bỗng nhiên phát giác mình như một cục bùn, người khác muốn nặn mình ra sao, nàng sẽ thành ra như vậy.

Hoa Như Ngọc lại nói:

- Chuyện đó ông làm rất tốt, vì vậy Thiên Tôn muốn gặp ông bàn luận qua một chuyện.

Liên Thành Bích hỏi:

- Chùng nào?

Hoa Như Ngọc nói:

- Trăng tròn.

Liên Thành Bích hỏi:

- Ở đâu?

Hoa Như Ngọc nói:

- Tây hồ, ở Thủy Nguyệt lâu.

Liên Thành Bích nói:

- Tôi nhất định sẽ lại.

Hoa Như Ngọc nói:

- Tốt nhất là sớm mai lên đường, ông cùng đi với tôi, tới Tảo Hoa thảo đường chờ trước.

Liên Thành Bích nói:

- Được.

Hoa Như Ngọc cười nói:

- Ông nỡ để bà ta ở đây một mình?

Liên Thành Bích nói:

- Lần này, nàng đã về lại đây, nhất định sẽ không đi nữa.

Hoa Như Ngọc hỏi:

- Ông chắc không?

Liên Thành Bích hững hờ nói:

- Bởi vì, tôi biết nàng không còn nơi nào khác để đi.

Hoa Như Ngọc cười ngặt nghẹo nói:

- Ông quả thật là tài giỏi ...

Đấy chính là bí mật Thảm Bích Quân đã nghe được. Cho đến bây giờ ánh mắt nàng còn đầy vẻ thống khổ và bi thương.

Phong Tứ Nương rất hiểu tâm tình của nàng.

Bất cứ ai phát giác ra mình bị người khác lường gạt, bán đứng, đều không khỏi khó chịu vô cùng.

Huống gì người bán đứng nàng, lường gạt nàng, lại là kẻ nàng đã quyết tâm chung sống trọn đời.

Thảm Bích Quân rơi nước mắt nói:

- Lần này, tôi vốn nhất quyết không bao giờ rời bỏ y, tôi ... tôi thật tình không biết đi đâu nữa, có điều, nghe những lời nói đó, nếu cho tôi ở thêm một ngày, tôi sẽ phát điên lên.

Phong Tứ Nương nói:

- Vì vậy y vừa đi là chị cũng đi luôn.

Thảm Bích Quân gật gật đầu.

Nàng không những không có chỗ để đi, thậm chí còn không có thân nhân, không có bạn bè.

Nàng chỉ còn cách âm thầm núp ở một nơi khách sạn nhỏ bé này, âm thầm than khóc.

Rượu đắng vào ruột đau, hóa ra nước mắt.

Phong Tứ Nương không động đậy, cũng không nói năng gì.

Thật tình nàng không biết nên nói gì, lại càng không biết khuyên giải ra sao.

Trên đời này có một thứ đau khổ mà không ai có thể khuyên giải được, cũng chỉ có thứ đau khổ ấy, mới thật là đau khổ.

Ánh mặt trời từ từ thiên về tây, từ từ nhạt đi.

Ánh chiều tà chiếu qua tàng cây rậm rạp, màu sắc biến thành một thứ xanh nhạt thê lương.

Nước mắt của Thảm Bích Quân xem ra cũng có màu xanh nhạt, đang chảy xuống đôi má trắng bệch mà tiêu tụy.

Phong Tứ Nương nhìn nàng, bỗng nhiên cười nói:

- Bây giờ tôi sức nghĩ ra một chuyện.

Thảm Bích Quân nhin không nổi hỏi:

- Chuyện gì?

Phong Tứ Nương nói:

- Hai đứa mình hình như chưa uống rượu với nhau bao giờ?

Thảm Bích Quân gật gật đầu:

- Trước giờ chưa có lần nào.

Phong Tứ Nương nói:

- Hôm nay mình say một bữa túy lúy ở đây được không?

Nàng không đợi Thảm Bích Quân đồng ý hay không, nhảy dậy, chạy ra ngoài, cao giọng gọi:

- Mau đem rượu lại đây, hai chục cân rượu thượng hạng đó.

Rượu thượng hạng cũng là rượu đắng. Đối với Thảm Bích Quân, bản thân của cuộc sống chính là một ly rượu đắng.

Phong Tứ Nương đã uống hai ly rồi, rượu đắng trong ly của nàng còn đang đầy, hình như muốn tràn ra.

- Chị không uống?

- Tôi không muốn say.

Phong Tứ Nương chau mày nói:

- Nhân sinh nan đắc kỷ hồi túy, tại sao chị không muốn say?

Thẩm Bích Quân nói:

- Bởi vì, tôi đã hiểu ý chị.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Tôi có ý gì?

Thẩm Bích Quân nói:

- Chị đang tính đồ rượu tôi say, một mình đi đến Tây hồ.

Phong Tứ Nương bật cười, cười khỏ.

Thẩm Bích Quân nói:

- Tôi biết chị muốn đi tìm Liên Thành Bích, đi tìm Thiên Tôn, chị nhất định không muốn để bị lỗ mất cơ hội.

Phong Tứ Nương cười khỏ nói:

- Hình như chị vốn không phải là người đa nghi, sao bây giờ lại biến đổi thế?

Thẩm Bích Quân buồn bã nói:

- Bởi vì tôi không thể không thay đổi.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Không lẽ chị cũng muốn đi tìm bọn họ?

Thẩm Bích Quân hỏi lại:

- Không lẽ tôi không đi tìm không được sao?

Phong Tứ Nương nói:

- Chị không thể đi được.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Tại sao?

Phong Tứ Nương nói:

- Bởi vì chúng ta đi lần này, nếu bị bọn họ bắt gặp, đừng tưởng sẽ về được nhà.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Vì vậy, chị không để cho tôi đi.

Phong Tứ Nương nói:

- Bởi vì chị không thể chết.

Thẩm Bích Quân nói:

- Nhưng chị đi được, chị chết được.

Phong Tứ Nương trầm ngâm một hồi, bỗng nhiên hỏi:

- Chị có biết tôi là một người như thế nào không?

Thẩm Bích Quân nói:

- Chị là một người thông minh mỹ lệ, không những vậy còn phóng khoáng, chị sống sung sướng hơn rất nhiều người khác, ít nhất là sung sướng hơn tôi nhiều lắm.

Phong Tứ Nương lại cười, nụ cười nói không hết nỗi thê lương và bi thương.

Một hồi thật lâu, nàng mới chậm chậm nói:

- Tôi là một cô nhi, từ nhỏ đã không có nhà, không có thân nhân, những đứa bé khác đang còn trong lòng mẹ vùi vĩnh, thì tôi đã bên ngoài phiêu bạt, mái nhà ấm cúng, tôi chưa hưởng được lấy một ngày.
- Năm tôi lên mười tuổi, tôi đã biết một người phái yếu như tôi, muốn lẫn lộn trong giang hồ, phải biết học cách bảo vệ lấy bản thân, nếu không, e là tôi đã bị người ta nuốc trọn, ngay cả xương cốt cũng không còn thừa một cái.
- Người khác đều cho là tôi sống rất sung sướng, bởi vì tôi đã sớm học được cách làm cho nước mắt chỉ chảy ra ở trong bụng.
- Năm nay tôi đã ba mươi lăm tuổi, nhưng cũng y như hai mươi năm trước, không nhà, không thân nhân, mỗi đến Tết, tôi chỉ đành một mình trốn vào nơi nào đó.
- Bởi vì, tôi không muốn để cho người ta biết tôi rơi nước mắt.

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú vào Thẩm Bích Quân:

- Chị cũng là đàn bà, chắc chị cũng biết một người đàn bà muốn gì.

Thẩm Bích Quân cúi đầu.

Nhà cửa êm ấm, con cái nghe lời, ông chồng chịu chuộng, đời sống yên ổn ...

Những điều ấy vốn là hy vọng và mộng tưởng của những người đàn bà trên thế gian này, đa số đàn bà đều có thể có được, bởi vì, đây không phải là điều gì quá xa xỉ.

- Nhưng tôi không có thứ nào cả.

Phong Tú Nương nắm chặt lấy tay Thẩm Bích Quân:

- Chị nghĩ coi, một người đàn bà như tôi, còn có lý do gì nhất định phải tiếp tục sống?

Thẩm Bích Quân cũng cười lên một tiếng, cười cũng rất thê lương:

- Còn tôi? Tôi lại có lý do gì nhất định phải tiếp tục sống?

Phong Tứ Nương nhẹ nhàng nói:

- Ít nhất chị cũng còn một lý do.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Tiêu Thập Nhất Lang?

Phong Tứ Nương gật gật đầu, gượng cười nói:

- Ít ra chị cũng còn một người thật lòng yêu chị.

Chỉ dựa vào một điểm đó thôi, quả thật quá đủ lý do cho một người đàn bà tiếp tục sống.

- Vì vậy chị không thể chết, cũng không thể đi.

Phong Tứ Nương đứng lên:

- Tôi gặp y, nhất định sẽ kêu y lại đây gặp chị.

- Chị nghĩ là tôi sẽ chờ ở nơi đây?

- Chị nhất định phải đợi.

- Nếu chị là tôi, chị sẽ chờ?

- Nếu tôi có một người thật lòng yêu tôi, bất cứ phải đợi bao lâu, tôi cũng đợi.

Thẩm Bích Quân nhìn cặp mắt uơu ước của nàng, bỗng nhiên nói:

- Vậy thì, người nên chờ ở đây không phải là tôi, mà là chị!

Câu nói ấy như một cây roi. Người của Phong Tứ Nương cứng đờ ra, cây roi ấy đánh trúng vào chỗ yếu đuối nhất của nàng.

Thẩm Bích Quân chậm chậm nói:

- Bây giờ tôi không còn là một người đàn bà không hiểu chuyện nữa, do đó, có nhiều chuyện chị cho là tôi nhìn không ra, tôi đều nhìn ra cả.

Phong Tứ Nương nói:

- Chị ...

Thẩm Bích Quân ngắt lời nàng:

- Vì vậy, nếu tôi có lý do gì để tiếp tục sống, chị cũng vậy, chị đi mạo hiểm được, tôi cũng đi được.

Nàng nói rất kiên quyết, cũng rất bi thương:

- Tuy chúng ta không xuất thân cùng một nơi, nhưng bây giờ, mệnh vận của chúng ta cùng như nhau, tại sao chị cứ phủ nhận?

Nàng nhìn Phong Tứ Nương, ánh mắt đầy vẻ cảm thông và đồng tình, Phong Tứ Nương cũng đang nhìn nàng.

Hai người cứ thế nhìn nhau đắm đắm ... hai người đàn bà hoàn toàn không giống nhau, nhưng vận mệnh dính vào nhau bằng một sợi dây vô hình ...

Mệnh vận là gì? Mệnh vận không phải là một ổ khóa vô hình sao?

Tình cảm là gì? Tình cảm không phải cũng là một ổ khóa vô hình sao?

Hết chương 22